

DE PARROOL VRIJDAG 6 MAART 2015

FOTO MARC DRIESSEN

Mijn eerste week Roel van Duijn, oud-provo, dook meteen in het diepe

“Ik had het verkeerd in Den Haag ontregeld. Het was 1961 en ik had met mijn middelbare-schoolvrienden in het spitsuur de Ban-de-Bomdemonstratie georganiseerd en daarmee kruispunten in de binnenstad geblokkeerd. Niet zonder consequentie: ik werd door de rector direct van school gestuurd.

Tegenwoordig zou je daar als ouder op allerlei manieren tegenin gaan, maar in die tijd was dat definitief: ik mocht op het Montessori Lyceum in Den Haag mijn eindexamen niet doen. Ik wist toen al: er is iets fundamenteel mis in de maatschappij als iemand die zich inzet voor vrede zo wordt gestraft.”

Beschuitje margarine

“Omdat ik mijn eindexamen miste, liep ik een jaar achter toen ik eenmaal naar Amsterdam vertrok, op mijn twintigste. Mijn vader was kort daarvoor overleden en ik wilde weg uit Den Haag. Mijn vader had mij graag museumconservator zien worden en ik ging kunstgeschiedenis studeren. Misschien wel als een soort eerbetoon. Ik kende al wat mensen in Amsterdam, omdat ik eerder ook een demonstratie op de Heiligeweg had georganiseerd, ter hoogte van de universiteitsbibliotheek.

Via de Asva vond ik meteen een kamer in de Polanenstraat, in de Spaarndammerbuurt. Het was een zijkamerke voor zestig gulden per maand, bij een hospita, die mij's ochtends trakteerde op een beschuitje met margarine. Een naambordje had ik niet: ik had een pasfoto op de deurpost geplakt. Ik was niet vaak thuis, want ik wilde de stad in. Ik vond Amsterdam verrukkelijk en dook in het diepe. Ik ging naar lezingen in De Roode Leeuw of naar het bruine Schaakcafé op het Leidseplein, naast Broodje van Kooftje. Eten deed ik in de Mensa in de Damstraat; andijve en soep. Amsterdam had in alles mijn verwachtingen overtroffen.”

Revolutie

“Even dacht ik aan een studentenvereniging, maar ik had sombere verhalen gehoord over de ontgroeningen. Ik besloot niet lid te worden. Studentenverenigingen gingen toch om ‘gezelligheid’. Ik had al vrienden van de demonstratie en het Schaakcafé, en had al een meisje ontmoet, Carla. Een huis, vrienden en een relatie; dat leek mij het belangrijkste.

Bovendien leek het me wat conservatief. En ik voelde me een revolutionair; ik wilde Amsterdam veranderen. Amsterdam voelde voor mij na de oorlog als een stad van verzet. En ik wilde een revolutie, een maatschappij met gelijkheid voor allen. Vrede en nooit meer een wereldoorlog, zoals die waarin ik opgroeide. Het waren, en zijn, oprechte idealen, al zag ik ze toen meer los van de realiteit dan nu.

Ik had ook naar Groningen kunnen gaan. Ongetwijfeld had zich daar ook een spannend leven ontvouwt, maar Amsterdam leerde mij snel dat ik behalve revolutionair en utopist ook realist moest zijn.”

Louis Balke

Wie Roel van Duijn (72)

Wat liefdesverdrachtconsulent, auteur
in Amsterdam sinds september 1963

De documentaire *De rebelse stad, met onder anderen Van Duijn*, is nu te zien in de bioscoop.

Tips? ps@parool.nl